

KINCSTÁR

Volt egyszer egy Hajlékony

Volt egyszer egy Hajlékony, ringott jobbra-balra: boltba be, boltból ki, boltból ki, boltba be. Így ringott egész nap az utcán. Vette a Sokmindent, dagadtak a reklámtáskák, pöffesztették magukból a kelmék, selymek, hidratáló krémek, aranyak, gyémántok és frissen dagasztott cipők illatát. Húzta a vállát a Sokminden. Nagy súlya volt, higgyétek el.

És volt egy Hajléktalan. Állt egyenesen, háttal a kirakatnak. Nézte a Hajlékonyt, ahogy boltba be, ahogy boltból ki. Aztán boltból ki és boltba be. Nézte egész nap az utcán. Nézte a dagadt reklámtáskákban elképzelt Sokmindent, szagolta a frissen dagasztott cipők illatát, képzelte fejére a flitteres kalapot, lábára a guccit, csuklójára az arannyal bodorított kvarcórát. Délután van már, nyugtázta, és erősen a cipóra gondolt, miközben állt, mint a cövek, és megcsörgette kitarzott markában a levegőggel kevert álmokat.

Aztán, amikor Hajlékony boltba be, boltból ki, sokadszorra immár elment Hajléktalan előtt, összeakadt tekintetükben a hajlandóság. Igen, túl a flitteres kalapon, kelméken, selymeken, a hidratáló krémen is túl, túl az aranyon, gyémánton, cipő illatán, bankkártyák pin kódján is túl összenézett két ember. Ennyi történt azon a szombat délután.

SZABÓ ATTILA